

Arrest

nr. 177 645 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.01.2016 werd ingediend door:

Naam: B(...)

Voor naam: H(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.01.2016 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde B(...) S(...) A(...), geboren op (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *attesten dd. 15.01.2016 en 27.01.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen vanwege het OCMW te B(...).*
- *betalingsbewijzen van advocaat dd. 05.01.2016 en 12.01.2016; verklaring dr. E(...) Z(...) dd. 08.03.2016 dat de consultatie van betrokkene werd betaald door de referentiepersoon*
- *Omnipas 25+ voor de periode 27.01-26.02.2016 en 04.03-03.04.2016 op naam van betrokkene: er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat deze werden betaald door de referentiepersoon*
- *enkele ongedateerde foto's: enerzijds kan er niet opgemaakt worden waar en wanneer deze foto's genomen werden, anderzijds toont louter het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon samen op de foto staan niet aan dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van zijn zus.*
- *bewijs geldstorting dd. 16.10.2012, 03.06.2013, 25.06.2013 en 17.02.2015 vanwege de referentiepersoon aan haar moeder. Volgens het schrijven van de advocaat waren deze storting zowel gericht aan haar moeder als aan betrokkene. Echter, hieromtrent werden geen stavingsstukken voorgelegd. Zo blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat betrokkene ten tijde van deze stortingen nog op het adres van zijn moeder woonachtig is. Voor zover deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient vermeld te worden dat deze stortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.*
- *arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 13.03.2012 op naam van de referentiepersoon; attest ACV waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode september 2015 - februari 2016 een werkloosheidsvergoeding ontving*
- *huurovereenkomsten dd. 23.07.2013 en 23.02.2016*
- *'certificat administrative' dd. 11.12.2015 waaruit blijkt dat betrokkene en zijn zus, voor hun vertrek uit B(...) B(...), op hetzelfde adres verbleven bij hun moeder. Er dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat dit attest geen data vermeld. Het toont dus niet aan wanneer betrokkene en de referentiepersoon samen op dit adres gedomicilieerd waren. Uit het administratieve dossier blijkt dat de*

referentiepersoon voor haar aankomst in België woonachtig was in Schoonhoven (Nederland), sedert oktober 2010 is ze ononderbroken in ons land gedomicilieerd. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen deel uitmaakte van het gezin van zijn zus; wel maakten beiden betrokkenen deel uit van het gezin van hun moeder.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 16.01.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentie-persoon; er werd echter niet afdoende aangetoond dat dit reeds het geval was in Marokko of Nederland.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het gegeven dat de referentiepersoon tweemaal instond voor de betalingen van de advocaat van betrokkene (dd. 05.01.2016 en 12.01.2016) en voor de consultatie dd. 08.03.2016 doen hier geen afbreuk aan; dit is onvoldoende om een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aan te tonen. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 47/1 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet weer en betoogt vervolgens::

“In casu is verzoeker de broer van mevrouw B.A.. Mevrouw B.A. heeft de Nederlandse nationaliteit en woont al vele jaren op geheel legale wijze in België.

De afstammingsband tussen verzoeker en zijn zuster wordt o.a. bewezen door de geboorteakten van beiden en een bijkomend certificaat uit Marokko.

De afstammingsband wordt door verwerende partij niet betwist.

Verzoeker werd in Marokko financieel onderhouden door zijn zus. Zij stuurde op regelmatige basis geld op naar Marokko. Deze geldtransferten, waarvan niet alle bewijzen werden bijgehouden in het verleden,

waren gericht aan de moeder van verzoeker, wat niet vreemd is gelet op de culturele gebruiken in Marokko.

Verzoeker woonde in Marokko samen met zijn moeder, die hem op haar beurt het geld overmaakte.

Thans woont verzoeker in bij het gezin van zijn zus in de [...] te B..

De zus van verzoeker draagt alle lasten. Verzoeker heeft geen enkele vorm van inkomsten. In het verleden volgde hij een cursus Nederlands en een cursus inburgering. Hij is thans ingeschreven bij de VDAB.

Als zodanig heeft verzoeker met alle mogelijke middelen aangetoond dat hij in de periode voor zijn aankomst in België financieel ten laste was van verzoeker, alsook dat hij tot op heden door haar wordt onderhouden.

Uit de overgemaakte stukken blijkt duidelijk dat verzoeker niet over een eigen inkomen beschikt en dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn zuster die instaat voor al zijn kosten.

Als zodanig is verzoeker ten laste van zij zuster die hem onderhoudt, minstens dat zij deel uitmaakt van het gezin.

Verzoeker heeft niets meer verloren zijn land van herkomst. Hij heeft aldaar geen inkomen, noch roerende / onroerende goederen.

Uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoeker niet ten laste valt van de Belgische staat maar dat hij wel degelijk van in het land van herkomst ten laste was van zijn zuster, m.a.w dat er reeds jaren een ' afhankelijkheidsrelatie ' bestond, zowel materieel als financieel.

Deze vorm van ten laste zijn is dan ook significant en noodzakelijk.

In casu dient verzoeker vast te stellen dat zijn aanvraag door verwerende partij niet ernstig en grondig onderzocht werd.

Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt verwerende partij art. 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu dient te worden vastgesteld dat verwerende partij onredelijk tot haar besluit is gekomen. Er was geen enkele reden om de aanvraag van verzoeker teneinde een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te bekomen, te weigeren."

2.1.2. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De geschonden geachte algemene beginselen van bestuur moeten worden beoordeeld in het licht van de gehanteerde rechtsgrond.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familie leden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...).”

Artikel 47/3 van diezelfde wet bepaalt het volgende:

“(…)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...).”

2.1.3. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing in eerste instantie gemotiveerd waarom zij van oordeel was dat niet werd aangetoond dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zijn zus.

Verzoeker stelt dienaangaande dat hij wel degelijk in Marokko financieel werd onderhouden door zijn zus, die op regelmatige basis geld opstuurde naar Marokko en dat deze geldtransfers, waarvan niet alle bewijzen werden bijgehouden, gericht waren aan zijn moeder, wat niet vreemd is gelet op de culturele gebruiken in het herkomstland, die op haar beurt het geld aan hem overmaakt.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“bewijs geldstorting dd. 16.10.2012, 03.06.2013, 25.06.2013 en 17.02.2015 vanwege de referentiepersoon aan haar moeder. Volgens het schrijven van de advocaat waren deze storting zowel gericht aan haar moeder als aan betrokkene. Echter, hieromtrent werden geen stavingsstukken voorgelegd. Zo blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat betrokkene ten tijde van deze stortingen nog op het adres van zijn moeder woonachtig is. Voor zover deze stortingen dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient vermeld te worden dat deze stortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.”

En

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.”

Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig zou zijn. Immers, het loutere feit dat hij het niet eens is met de verwerende partij volstaat in casu niet, temeer nu hij volledig voorbijgaat aan het gestelde in de beslissing dat geen stukken voorliggen die bewijzen dat hij op het moment van deze stortingen nog woonachtig was op het adres van de moeder én dat deze stortingen in hun geheel te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon. De loutere bewering dat hij op het bedoelde ogenblik bij zijn moeder woonde volstaat uiteraard niet. De geviseerde motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.1.4. Betreffende het tweede motief, zijnde dat niet afdoende zou zijn aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst deel van het gezin van de referentiepersoon uitmaakte, betoogt verzoeker dat de afstammingsband niet door verwerende partij wordt betwist en dat hij thans inwoont bij het gezin van zijn zus.

De gemachtigde had daarover het volgende gesteld:

“'certificat administrative' dd. 11.12.2015 waaruit blijkt dat betrokkene en zijn zus, voor hun vertrek uit B(...) B(...), op hetzelfde adres verbleven bij hun moeder. Er dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat dit attest geen data vermeld. Het toont dus niet aan wanneer betrokkene en de

referentiepersoon samen op dit adres gedomicilieerd waren. Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon voor haar aankomst in België woonachtig was in Schoonhoven (Nederland), sedert oktober 2010 is ze ononderbroken in ons land gedomicilieerd. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen deel uitmaakte van het gezin van zijn zus; wel maakten beiden betrokkenen deel uit van het gezin van hun moeder.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 16.01.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentie-persoon; er werd echter niet afdoende aangetoond dat dit reeds het geval was in Marokko of Nederland.”

en

“Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het gegeven dat de referentiepersoon tweemaal instond voor de betalingen van de advocaat van betrokkene (dd. 05.01.2016 en 12.01.2016) en voor de consultatie dd. 08.03.2016 doen hier geen afbreuk aan; dit is onvoldoende om een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aan te tonen. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

Verzoeker brengt ook tegen deze motieven geen concrete argumenten bij die ertoe zou kunnen leiden dat ze onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig zijn.

2.1.5. Het eerste middel is dan ook ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan ‘ ipso jure ‘ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘ familie- en gezinsleven ‘ noch het begrip ‘ privéleven ‘. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Het begrip ‘ privéleven ‘ wordt evenmin gedefinieerd in artikel v8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘ privéleven ‘ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Verzoeker meent in casu dat het begrip ‘ familiaal leven ‘ in art. 8 EVRM de relatie van verzoeker en zijn zus insluit.

In casu gaat het om een relatie tussen een meerderjarige broer en zus.

Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige en andere familieleden onder de bescherming van art. 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve banden en de afstammingsband, zoals financiële afhankelijkheid (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32).

Verzoeker word al jaren materieel en financieel ondersteund door zijn zuster gezien hij, gelet op zijn economische en sociale toestand, niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien.

Artikel 8 EVRM §2 stelt bovendien dat :

De inmenging moet (1) bij wet voorzien zijn, (2) nodig zijn in een democratische samenleving, (3) in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker heeft het recht zich bij zijn zus in België te vestigen.

Dat verzoeker meerderjarig is doet hieraan geen afbreuk.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn zus aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *"Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen."*(§32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *"andere familieleden van een burger van de Unie": "de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *"ten laste"* te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoeker reeds van voor zijn aankomst in België “ten laste” was van zijn zus of toen al deel uitmaakte van haar gezin. Met een loutere verwijzing naar de huidige samenwoning en de loutere bewering dat hij al jaren materieel en financieel wordt ondersteund door zijn zus, toont verzoeker niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren en bovendien blijkt dat hij gedurende verschillende jaren gescheiden leefde van zijn zus. Ter zake kan ook nog worden verwezen naar hetgeen in de eerste bestreden beslissing werd gesteld, met name:

“Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het gegeven dat de referentiepersoon tweemaal instond voor de betalingen van de advocaat van betrokkene (dd. 05.01.2016 en 12.01.2016) en voor de consultatie dd. 08.03.2016 doen hier geen afbreuk aan; dit is onvoldoende om een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aan te tonen.”

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn zus, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS